

Однією із умов досягнення та збереження конкурентоспроможності біржового сегменту фондового ринку є забезпечення фондовою біржею високого рівня ліквідності інструментів, надання інвесторам максимально доступної кількості фінансових інструментів для диверсифікації напрямів інвестування, створення можливості реалізації учасниками ринку та інвесторами різноманітних стратегій інвестування та поведінки на біржовому ринку.

У цілому фондовий ринок країни потребує подальшого реформування та удосконалення механізмів функціонування. Незважаючи на досить високу динаміку трансформації, фондовий ринок досі знаходиться на стадії формування та розвитку.

Подальша активізація інвестування внутрішнього інвестора (в тому числі і фізичних осіб) в вітчизняні цінні папери надасть можливість отримати фінансовому ринку країни додаткові ресурси, багатократно збільшить його ліквідність, сприятиме розвитку вітчизняної економіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nssmc.gov.ua/fund/analytcs>.
2. Бутенко Д. С. Розвиток інструментів біржового фондового ринку як необхідна умова забезпечення конкурентоспроможності торгівельної інфраструктури національного фондового ринку / Д. С. Бутенко // Фінансова інфраструктура України: проблеми та напрямки розвитку: зб. тез Всеукр. наук.-практ. конф. – К. : Криниця, 2013 – С. 117–120.
3. Яцюк Г. В. Модернізація торгівельної інфраструктури ринку цінних паперів / Г. В. Яцюк // Фінансова інфраструктура України: проблеми та напрямки розвитку: зб. тез Всеукр. наук.-практ. конф. – К. : Криниця, 2013 – С. 170–172.
4. Котова М. В. Трансформація фондового ринку України в умовах світової глобалізації / М. В. Котова // Економіка: реалії часу. – 2013. – № 1(6).
5. Краснова І. В. Фондовий ринок в Україні: стан та перспективи розвитку / І. В. Краснова // Економіка та управління національним господарством. – 2014. – № 1.

ЕДУАРД МІКЛАШЕВСЬКИЙ
Науковий керівник:
к.е.н., доцент Смалюк Г. Ф.

СПІВРОБІТНИЦТВО У ГАЛУЗІ ЗАЙНЯТОСТІ, СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ТА РІВНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ

Соціальна політика є дисципліною з вивчення соціального добробуту і його взаємовпливу на політику і суспільство. Вона фокусується на наданні соціальних послуг населенню і побудові «держави добробуту» (welfare state). Разом із цим, соціальна політика є системою заходів, направлених на здійснення соціальних програм, підтримку доходів, рівня життя населення, забезпечення зайнятості, підтримки галузей соціальної сфери, запобігання соціальним конфліктам. Зокрема, розрізняють соціальну політику у сфері освіти, охорони здоров'я, зайнятості і соціально-трудових відносин, а також культурну, житлову, сімейну, пенсійну, жіночу і молодіжну соціальну політику (див. рис. 1) [1].

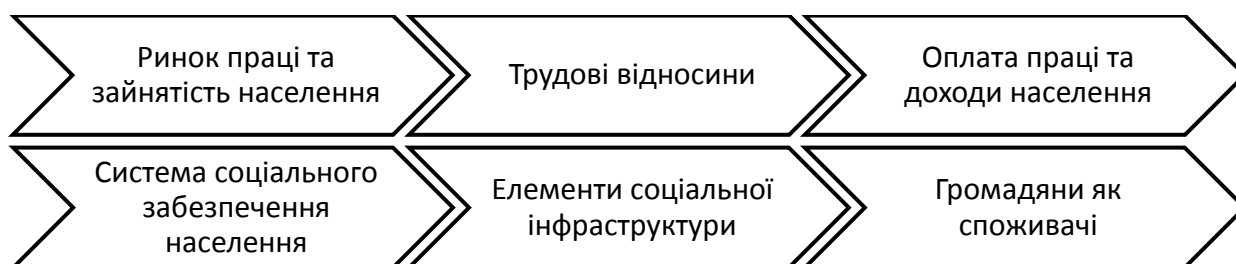

Рис. 1. Основні об'єкти соціальної політики.

Джерело: побудовано автором за [<http://library.if.ua/book/72/5280.html>].

Системотворчий характер соціальної політики обумовлюється тим, що соціальна політика виступає елементом життєздатності суспільства, стабілізації та розвитку суспільства, консолідації суспільства. Необхідність регулювання відносин, що виникають у процесі здійснення суспільно-корисної діяльності та підготовки до неї, викликана недосконалістю відносин, які виникають на ринку праці з приводу купівлі-продажу робочої сили. Ринок праці є системою відносин, які формуються з приводу попиту та пропозиції робочої сили здібної до суспільно-корисної праці, тобто пов'язаних із купівлею і продажем товару «робоча сила». Крім того, ринок праці є сферою працевлаштування, формування попиту і пропозиції на робочу силу. Його також можна трактувати і як механізм, що забезпечує узгодження ціни та умов праці між роботодавцями і найманими працівниками. За цих умов важливу роль у питаннях збалансованості ринків праці мають відігравати державні механізми регулювання цих важливих процесів [2].

Стратегічною метою системи регулювання зайнятості населення є досягнення повної, ефективної та продуктивної зайнятості, тому що саме вона надає можливість кожному громадянину своєю працею забезпечити собі та своїй сім'ї пристойне існування; сприяє зростанню ефективності суспільного виробництва; створює умови для розвитку особистості працівників. Політика підвищення зайнятості і професійного навчання – державна політика щодо підвищення ефективності ринку праці і скорочення безробіття [3].

Політика держави в регулюванні ринку праці спрямована на стимулювання структурної перебудови і перерозподілу працівників, що вивільнюються, залучення безробітних у сферу виробництва, допомога у працевлаштуванні. Для цього застосовуються такі методи (див. рис. 2):

Рис. 2. Методи державного регулювання трудових ресурсів.

Джерело: побудовано автором.

Політика рівних можливостей передбачає захист людей від невинуватної дискримінації та неупереджене ставлення до певних соціальних груп. Політика розмаїття покликана демонструвати відмінності та подібності між людьми, створювати робочі середовища, які цінують ці відмінності та вміють використовувати їх задля організаційної та суспільної вигоди. Політика, спрямована на утвердження рівних можливостей як якісно специфічний спосіб активності суспільних інститутів (державних органів, партій, суспільних організацій та різного роду соціальних угруповань щодо проблем розвитку всіх сфер суспільного життя) та безпосередньої діяльності особи є невід'ємним елементом процесів історичної творчості, зокрема державотворчих процесів [4].

Отже, співробітництво у галузі зайнятості, соціальної політики та рівних можливостей передбачає і вимагає посилення діалогу та співпраці з просування ініціатив, що стосуються гідних умов праці, політики в галузі зайнятості, охорони здоров'я та безпеки на робочому місці, соціального діалогу, соціального захисту, соціального включення, гендерної рівності та боротьби з дискримінацією, а також забезпечення поступового удосконалення і наближення національного законодавства в цій сфері до законодавства і практик ЄС.

ЛІТЕРАТУРА

1. Дереза В. В. Соціальна та гуманітарна політика / В. В. Дереза // *Електронний ресурс*. – Режим доступу: <http://buklib.net/books/35821/>.
2. Іванова О. Л. Соціальна політика: теоретичні аспекти / О. Л. Іванова // К. : Вид. дім «КМ Академія», 2003. – 107 с.
3. Ачкасов А. Є. Стратегія регулювання зайнятості населення України. Теорія і практика / А. Є. Ачкасов // *Житомир : Житомир*, 2002. – 362 с.
4. Оніщенко Н. Гендерні дослідження в сучасному суспільстві: проблеми, реалії, перспективи / Н. Оніщенко, С. Береза, Л. Макаренко // *Віче*. – 2009. – № 17. – С. 25–28.

ОСТАПИШИН НАДІЯ
Науковий керівник:
к.е.н., доцент Лизун М. В.

УКРАЇНА В СИСТЕМІ СВІТОВИХ МІГРАЦІЙНИХ ПОТОКІВ

Україна долучається до сучасних процесів глобального міграційного перерозподілу людського потенціалу, будучи одночасно країною походження, призначення і транзиту мігрантів. Враховуючи складну демографічну ситуацію, пов'язану зі скороченням населення внаслідок низького природного приросту та міграційного відпливу, а також підвищення ролі людини як носія потенціалу розбудови економіки, заснованої на знаннях, накопичення і збереження людського потенціалу стає одночасно й основним завданням, і рушієм соціально-економічного розвитку України.

Міграційні процеси в Україні мають різний характер впливу на соціально-економічну сферу. Позитивні ефекти виявляються у зниженні напруження на ринку праці, можливостях підвищення людського потенціалу закордоном, забезпечення достатнього рівня життя за рахунок грошових переказів з-за кордону. Зокрема, йдеться про забезпечення освіти й охорони здоров'я членів сімей, розвиток підприємництва, покращення можливостей зайнятості шляхом створення нових робочих місць реемігрантами тощо.

Водночас міграція викликає низку гострих проблем у контексті розвитку людського потенціалу. Основними проблемами соціально-економічного розвитку України, пов'язаними з міжнародною міграцією, є такі:

- 1) втрата демографічного потенціалу;
- 2) посилення міграційного відпливу внаслідок невідповідності попиту і пропозиції на національному ринку праці;
- 3) втрата трудового та освітньо-кваліфікаційного потенціалу;
- 4) необхідність стимулювання зворотних міграційних потоків та формування людського потенціалу реемігрантів;
- 5) розробка заходів з використання грошових переказів мігрантів;
- 6) боротьба з нелегальними міграційними потоками;
- 7) інтеграція іммігрантів.[1]

Визначаючи місце й роль України у глобальних світових міграційних процесах, слід звернутися до даних Державного Комітету статистики. Згідно них, понад 30% українців за походженням (близько 20 млн. осіб) мешкають за межами України, мають громадянство інших держав і глибоко інтегровані в їхнє суспільство.

Географічна структура загальних міграційних потоків України, що представлена на рис. 1 дає можливість уявити пропорції кількісного розподілу трудових ресурсів за країнами світу. Протягом тривалого періоду головним регіоном тяжіння українських мігрантів є Російська Федерація.

На початок 2013 року за кордоном перебувало понад 7 млн. українців. Основна їх кількість працює у Росії (3 млн. осіб), країнах Європи та Америки: в Італії – понад 500, США – 500, Іспанії – 400, Чехії – 400, Греції – 200, Бразилії – 150, Ізраїлі – 150, Канаді – 150, Аргентині – 100 тис., Великій Британії – 70, Молдові – 50, Словаччині – 50, Туреччині – 30 тис. осіб [2].